

En ulykke ved "Blix Sø"

Efter Hillerslev herreds tingbog 1684, 25. juni
VED TORSTEN BALLE

I det flade land mellem Klitmøller og Hanstholm er der mange søer. Søer er nu så meget sagt, for de fleste er meget lavvandede, og nogle af dem kan tørre helt ud om sommeren. Folk kalder dem heller ikke søer, men *vande*. Egentlig er der ikke mere en rigtig sø derude. Vi kalder den Blissi eller Blissø, på kortene står der Blegsø, men i de gamle tingbøger hedder den "Blix Sø", et navn der minder om udtalen Blissi. Den ligger ensom i det øde land, langt fra alfarveje og huse, og derfor næsten ubemærket, skønt den nok er en udflugt værd.

Men den er farlig, over 6 meter dyb lige ved vestbredden og også i østsiden skråner bunden ret brat ned. Det er næsten synd at kalde den kønne, blanke sø under de hvide kridtklinter et stort, dybt, sort hul, men det er det, den er, og badning er livsfarlig. Når folk en sjælden gang søger derhen, er det også kun for at fiske, mest ål og gedder. At det også kan koste livet, fortæller tingbogen.

En dag midt i juni 1684 var tre mænd fra Hinding taget til "Blix Sø" for at drage vod: Unge Jens Christensen og

hans broder Christen, to af de tre brødre, der drev Hindinggård, og deres nabo Niels Christensen fra Mellem Hinding. Christen og Niels stod på land og trak i rebene, og Jens stod i båden og passede på, at voddet ikke blev stænger af grøde, som der er meget af i søen. Da han kom til hoven (vodhovedet), råbte han pludselig: "Drag fast (træk hurtigt)! Jeg synker!" I det samme stod båden over ende med ham i søen.

Han fik fat i voddet og kom noget ad land til med det, men så gik begge teller (over- og underreb) i stykker på den arm af voddet, han var på, og båden blev fyldt med vand og drev ud i søen. Han kunne nu ikke redde sig i land, og de andre havde ingen mulighed for at hjælpe, fordi båden var kommet fra dem. Inden de fik ham og voddet bjerget, var der for sent.

Sådan vidnede de for retten den 26. juni, da der blev holdt forhør om ulykken, og Niels Andersen fra Lerhøj, der havde været i nærheden, da ulykken skete, vidnede, at han stod "en køn tag" (et godt stykke) øst for søen og gravede møntørv. Da han var færdig med det en stunds tid, før solen gik ned, lagde han sig ved sin vogn for at hvile og sove lidt, men så kom Jens Christensens små børn løbende øster til ham og råbte og skreg, at deres fader var druknet. Han vidste, at den døde havde været syg af koldsyge og ikke var blevet frisk. Jens Andersen fra Skårup i Nors vidnede det samme.

Koldsyge eller malaria giver pludselig høj feber hver tredje dag, og sygdommen har måske været medvirkende årsag til ulykken.

Broderen Christen Christensen havde straks sendt bud til øvrigheden om, hvad der var sket, så der kunne holdes lovligt syn over den døde. Synsmændene vidnede, at der ikke var sår at se på hans legeme, og de skønnede, at han var kommet af sin båd og var blevet hængende i voddet, så han var omkommet.

(Kilde: Historisk Årbog for Thy, Mors og V. Hanherred 1978, side 128-129).